

TRÍ TUỆ TỪ LÒNG BIẾT ƠN – MỘT LỐI SỐNG GIẢN DỊ ĐẠM BẠC

(Tác giả: **Lumi Hồng Nhung**)

Có những buổi sáng, ta thấy cuộc sống dường như quá rộng lớn, còn mình thì quá nhỏ bé. Người ta chạy đua để tìm “trí tuệ” như một thứ của cải quý hiếm, như vàng trong lòng đất. Nhưng càng đi, càng đọc, càng tích lũy, ta lại càng thấy tâm mình đầy những tiếng động. Có phải trí tuệ thật sự là như thế không? Hay trí tuệ, đúng nghĩa nhất, chỉ nảy sinh khi ta **cúi đầu, cảm tạ và lặng lẽ sống?**

1. Lòng biết ơn – chiếc rễ âm thầm của trí tuệ

Kinh Thánh nhắc đi nhắc lại: “Hãy tạ ơn Chúa trong mọi hoàn cảnh” (1 Tx 5,18). Không phải ngẫu nhiên mà tạ ơn trở thành một trong những lời cầu cơ bản nhất của Kitô hữu. Người có lòng biết ơn không nhìn thế giới bằng con mắt chiêm hữu, mà bằng con mắt tiếp nhận. Họ nhận ra mọi sự – từ hơi thở, ánh nắng, cho đến một nụ cười nhỏ – đều là ân ban.

Chính nơi lòng biết ơn, trí tuệ hình thành. Trí tuệ ở đây không phải chỉ là hiểu biết, mà là **ánh sáng nội tâm** giúp con người phân định điều gì quan trọng. Khi biết ơn, tâm hồn được thanh lọc khỏi oán hận, khỏi so đo; và từ đó, một sự sáng suốt nhẹ nhàng xuất hiện – thứ sáng suốt mà không cuốn ta vào tự cao. Người Kitô hữu càng biết tạ ơn, càng trở nên giống Chúa Kitô, Đấng “ngước mắt lên Trời mà chúc tụng Cha” trước mỗi phép lạ (x. Ga 6,11).

2. Giản dị – hơi thở của linh hồn

Đức Giêsu không dạy môn đệ Ngài cách trở nên phức tạp. Ngài dạy họ trở nên như trẻ nhỏ: đơn sơ, khiêm hạ, thật thà. Giản dị không phải là nghèo nàn hay lạc hậu, mà là chọn điều cốt yếu và dứt bỏ điều thừa thãi. Một tâm hồn chất chứa quá nhiều tham vọng, so đo, và hình thức thì khó mà nghe được tiếng Chúa thì thầm.

Giản dị là hơi thở của linh hồn. Như một khu vườn, muốn nở hoa cần có khoảng trống giữa các gốc cây, thì tâm hồn cũng cần có khoảng lặng để Thần Khí đến. Khi sống giản dị, ta không còn bị cám dỗ phải chứng tỏ mình, phải trang hoàng đời mình bằng những thứ xa xỉ. Lúc đó, trí tuệ không chỉ là lời lẽ mà trở thành **nếp sống**: nếp sống thanh thản, tự do, an yên.

3. Đạm bạc – hương hoa của sự biết đủ

“Phúc cho ai có tâm hồn nghèo khó, vì Nước Trời là của họ” (Mt 5,3). Đạm bạc không đồng nghĩa với khổ hạnh khát khe, nhưng là **biết đủ**. Người đạm bạc không để của cải, tiện nghi hay ham muốn phình to đến mức lấn át tâm linh. Đạm bạc là chén trà nhỏ, là căn phòng vừa vặn, là bữa cơm thanh đạm nhưng đầy bình an.

Trong truyền thống Kitô giáo, các thánh lớn đều để lại gương sống đạm bạc: thánh Phanxicô khó khăn, Mẹ Têrêsa Kolkata, hay những vị linh mục âm thầm phục vụ. Chính nhờ đạm bạc, họ giữ tâm mình nhẹ, để có thể nâng đỡ người khác. Người đạm bạc bước đi thong thả trong đời, vì không phải kéo lê sau lưng cả một “kho” mong cầu vô tận.

4. Một trí tuệ thẩm thấu nhân bản và Tin Mừng

Khi lòng biết ơn, sự giản dị và đạm bạc hội tụ, trí tuệ nảy nở tự nhiên như mùa xuân đến sau mùa đông. Đó không phải là trí tuệ của sự sắc sảo tranh luận, mà là trí tuệ của **con tim bình an**. Một trí tuệ như thế không gây áp lực, không gây sợ hãi, nhưng mời gọi. Nó không chỉ làm giàu cho cá nhân, mà còn làm giàu cho cộng đồng, cho Giáo Hội và cho xã hội.

Sống trong một thời đại quá nhiều thông tin, quá nhiều lựa chọn, người Kitô hữu được mời gọi làm chứng cho một con đường khác: **con đường tạ ơn – giản dị – đạm bạc**. Con đường này không nghèo nàn, mà phong phú; không lạc hậu, mà mới mẻ; không yếu đuối, mà mạnh mẽ từ bên trong. Nó đưa con người trở lại với cội nguồn – chính là Thiên Chúa, Đấng yêu thương.

5. Kết

Buổi sáng nay, khi cầm chén trà, tôi nghĩ đến những lời Vũ Thắng viết: “Trí tuệ thật sự đến từ Lòng Biết Ở, sự Giản Dị và một đời sống Đạm Bạc.” Đúng thế, trí tuệ không ở đâu xa. Nó ở trong chính hơi thở tạ ơn, trong bước chân giản dị, trong bàn tay đạm bạc. Nó là hương trà khi ta nhấp cạn chén mà vẫn còn dư vị ngọt trong lòng.

Nguyện xin mỗi người Kitô hữu – và cả những ai đang tìm đường – đón nhận ba nhân đức ấy như ba nhánh nến cháy sáng trên bàn thờ cuộc đời mình. Để trong ánh sáng đó, trí tuệ không còn là một cái đích xa xăm, mà là một con đường mỗi ngày ta đang đi – với tấm lòng nhẹ, bàn tay mở, và nụ cười bình an.